

INDRETS GUIXOLENCES

Com totes les poblacions que compten amb una certa història, també el nostre Sant Feliu disposa d'unes denominacions populars aplicades a certs indrets locals que, en no constar oficialment en els plànols, corren el perill que, en no ser utilitzats en el parlar de cada dia, s'arribin a perdre, majorment en ser ignorades per part de la gent jove.

Per mirar d'evitar la possible pèrdua, m'atreveixo a detallar-ne unes quantes de tals denominacions amb el meu humil intent que segueixin vives. Probablement que algun lector podrà tenir-ne coneixement de molts d'altres i crec que, entre tots resultaria encertat poder fer-ne una relació el més completa possible.

Aquí van les principals que jo conec:

“EL COMAL DE L'INFERN”

Aquest curiós nom s'aplica, principalment, al sector de la pujada del carrer de Bartrina o sigui de l'espai que va del carrer de Joan Maragall al de Sant Josep, si bé es podria també aplicar a la primera part del carrer de les Eres.

“EL MOLL DE PEDRA”

Aquest ja és molt conegut, si bé no és el mateix que jo vaig conèixer quan era jove, malgrat trobar-se en el mateix lloc. L'anterior partia de la roca que hi ha tocant la sorra de la platja de ponent i era més curt que l'actual.

“EL CAMP DE L'AVI OLIVA”

Es deia així a un gran espai lliure, a voltes convertit en agrícola, que estava situat al costat del carrer d'Hernán Cortés quan

aquesta via urbana únicament disposava edificada la banda dreta. Quan no estava destinat a l'agricultura, era un lloc ideal per muntar-hi una gran foguera per Sant Joan i possiblement una altra per la vigília de Sant Pere.

“EL PASSATGE DE L'ÀNGEL”

L'actual carrer d'Isabel Galceran, que uneix el de Castell d'Aro amb el del Doctor Presas, havia tingut anteriorment la denominació de Passatge de l'Àngel i durant algun temps sempre hi havia algú que l'anomenava així.

“L'ERA D'EN TITETA”

En iniciar-se el carrer del Dos de Maig, a la dreta, hi havia hagut abans una antiga casa de pagès que al seu davant hi conservava una era. Possiblement que en Titeta podria tractar-se del propietari o el masover d'aquella casa de camp.

“CALLE DE LOS CUERNOS”

Es tracta de l'actual carrer d'Àngel Guimerà (abans Nou de

Sant Ramon), però que molts ciutadans el coneixen pel nom de carrer de les Banyes, donant-se el cas que una persna castellana que va anar-hi a viure, quan cursava una carta, a la part posterior on s'indica el nom i adreça del remitent, sempre hi feia constar “calle de los Cuernos” en traduir-ho al seu idioma.

“LO D'EN TELL” (català antic)

Nom que es donava a un extens terreny a la dreta de la carretera de Palamós i per sobre del carrer de Trafalgar, on ara s'hi troben els carrers de Ginebra, Londres i molts altres.

“A CA LA MADA”

Espai a la dreta del carrer d'en Cubias, passant per dessota d'un arc, on s'hi trobava una casa de pagès.

“FONT DE CAL PITXO, FONT DE MAS CABANYES i FONT DE MONTICALVARI”

Les dues primeres estaven properes a les masies del mateix nom i la tercera a la muntanya de

Sant Elm per dessota de Vista Alegre.

“EL SOT DELS CANYERS”

Era el carrer que ara ostenta el nom de Rafael Piñol i Maimí, en principi batejat amb el nom de “Sot dels Canyers”, per on hi transitava un antic torrent amb canyers a cada costat.

“VISTA ALEGRE”

Terreny situat a la muntanya de Sant Elm al peu d'una masia, ara abandonada, amb una era al davant. Abans de la Guerra espanyola, en dit terreny hi jugaven a futbol els feiocistes (anterior tipus d'Acció Catòlica). Més tard, quan la ciutat no disposava de cap altre camp de futbol, es tornà a jugar a Vista Alegre per part dels equips de joves que s'havien format i recordo que també va fer-ho una selecció dels soldats de l'exèrcit espanyol destacats llavors a la nostra ciutat, que s'enfrontà a un combinat del Fénix (abans Canela) entre els quals jo hi estava present. Perdem per 2 a 0, però ells eren ja tots homes fets i nosaltres no passàvem d'adolescents.

“LA VOLTA DE L'AMETLLER”

Començava al port, seguia pel camí que conduïa al xalet de l'Irla i després s'enfilava amunt passant proper on ara hi ha l'edifici del Cap Ducal i coronava el montícul, fins anar baixant vers la carretera de Palamós pel present carrer del Doctor Fleming.

“LA COSTA D'EN CIRERA”

Era el principal camí per adentrar-se a l'Ardenya.

LLUÍS PALAHÍ I XARGAY

EL PINTOR MALARET

La pintura és un art prehistòric, i encara que avui no estigui de moda, o no sigui tendència, per dir-ho amb llenguatge de periodista del moment que ens toca viure, és un art tan lligat a les perogoneses de l'esperit humà, que, mentre l'home sigui home, no morirà mai. I és un fet que continua havent-hi grans pintors. Enmig de la confusió que regna en un món que no sap quina paret toca, ni en un sentit estètic, ni tampoc en un d'ètic o moral, hi ha pintors que des del silenci sofert i callat continuen treballant

contra el vent i la maror, amb totes les dificultats que ja us podeu imaginar, en aquest ocea de menysteniment i incomprensió a què es veuen sotmesos. Lluita heroica en unes condicions infernals.

En aquest context, el pintor Malaret, guixolenc de naixement que ara viu i treballa a Castell d'Aro, en un esplèndid estudi, prop de l'església, és un bon exemple d'artista rigorós i pintor compromès amb el seu art, seguint les petjades dels grans mestres de la història de la pintura, les arrels de la qual es perden en la foscor de les coves d'Altamira i Lescaux. Jo no sé si el lector de l'ÀNCORA té present la pintura de Malaret. En tot cas, si és que no l'hi té, m'haurà de fer confiança si li dic, sense cap forma de reticència, que és un dels grans pintors del país, autor d'una obra construïda amb una tècnica depurada i sàviament gestada, fruit del treball diari i la inspiració certa a la qual només s'arriba amb el feinejar sostingut. Malaret és un autèntic animal pictòric, un *self madeartist*, un home que s'ha guanyat a pols un

lloc prominent en el món de les arts. Un món gens fàcil, de reconeixement escàs, difícil de conquerir.

Un univers on avui pul-lulen un seguit de pseudo artistes que han convertit el conceptualisme de Marcel Duchamp en una nova i rígida acadèmia, sacrosanta i intocable, dictatorial, enemiga de la pintura-pintura. Són els autèntics *pompies* cortesans del nostre temps. Fan un art oportunista i efectista, sense vida pròpia, sense cap forma d'emoció estètica, un art destinat a epatar els nou rics de la postmodernitat, aquesta època de transició i canvi entre un segle XX que ja és història i un segle XXI que encara no ha acabat de néixer. Són els JeffKoons infectes, els DamienHirst anecdòtics, els Ai WeiWei oportunistes i suats, aquest mercat només apte per a les grans fortunes, una estètica de la banalitat beneïda pels gurús dels avorrits i clonats museus d'art contemporani del planeta, els quals determinen qui entra i qui no entra en el seu mimat cercle dels putrefactes. Encara que tot això passi als

grans centres de l'art mundial, aquí en vivim les escorrialles, i galeries del nostre petit món se'n veuen marcades, per aquest venís de suposada actualitat. Misèria i companyia.

Tenim, però, els pintors de raça, els que continuen fent la pintura-pintura, com ho és el pintor Malaret, fidel a una estètica que s'imposa de no pensar per fer possible la seva vida. Lluny de les extravagàncies i les provocacions, l'obra de Malaret manté en la seva insubornable entesa, uns valors que no moriran mai, la raó de ser de l'art autèntic, i que en darrer terme un dia esborraran del mapa tanta banal i interressada tonteria. Malaret ha destil·lat l'essència cromàtica de la nostra terra, aquest mar i aquest cel, amb una intensa i precisa convicció, amb el seu aire de metec, de jueu errant i pastor grec, que com la cançó de Moustaki, des de la seva serena reclusió en aquesta Vall d'Aro nostra, fa de cada obra pictòrica tota una eternitat d'amor... D'amor a la veritable pintura. D'amor a l'art.

JOAQUIM PIJOAN